DOMSTOLENS DOM

av den 22 juli 2013

i mål E-15/12

Jan Anfinn Wahl mot isländska staten

(Artikel 3 i EES-avtalet – Artikel 7 i EES-avtalet – Form och metod för genomförande av direktiv – Direktiv 2004/38/EG – Fri rörlighet för EES-medborgare – Begränsningar av rätten till inresa – Rättssäkerhetsgarantier)

(2013/C 309/06)

Domstolen avgav den 22 juli 2013 i mål E-15/12 ett rådgivande yttrande i enlighet med artikel 34 i avtalet mellan Eftastaterna om upprättande av en övervakningsmyndighet och en domstol. Yttrandet hade begärts av Hæstiréttur Íslands (Islands högsta domstol) i målet Jan Anfinn Wahl mot isländska staten och avser tolkningen av artikel 27 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier. Domstolen, sammansatt av Carl Baudenbacher, president, (referent) samt Per Christiansen och Páll Hreinsson, domare, avgjorde frågan enligt följande:

1. Enligt artikel 7 i EES-avtalet kan en EES-/Eftastat själv välja form och metod för hur en rättsakt motsvarande direktiv 2004/38/EG ska införlivas i den interna rättsordningen. Beroende på det rättsliga sammanhanget kräver genomförandet av ett direktiv inte nödvändigtvis lagstiftningsåtgärder, så länge det genomförs med obestridligt bindande verkan samt på ett sådant tydligt, precist och klart sätt att kravet på rättssäkerhet uppfylls.

2. Det räcker för ett EES-land att grunda ett beslut enligt artikel 27 i direktivet att inte bevilja en medborgare i en annan EES-stat inresa med hänsyn till allmän ordning eller allmän säkerhet. Beslutet kan fattas först sedan en riskbedömning har gjorts av vederbörandes roll i anslutningen av en ny avdelning till en organisation där personen i fråga är medlem, och vars slutsats utmynnar i att organisationen i fråga har kopplingar till organiserad brottslighet och att den organiserade brottsligheten har ökat när en sådan organisation har lyckats etablera sig. Det krävs vidare att bedömningen uteslutande grundar sig på den berörda personens egna personliga beteende. Det personliga beteendet måste dessutom utgöra ett verkligt, faktiskt och tillräckligt allvarligt hot mot ett grundläggande samhällsintresse, och begränsningen av rätten till inresa måste vara proportionell. Mot bakgrund av relevanta sakliga och rättsliga fakta ankommer det på den nationella domstolen att bedöma om dessa krav är uppfyllda.

3. En EES-stat kan inte förpliktigas att förklara organisationer, och medlemskap däri, olagliga innan den kan neka en medlem i den organisationen, som är medborgare i en annan EES-stat, inresa på sitt territorium i enlighet med artikel 27 i direktivet, om en sådan förklaring inte anses vara lämplig med hänsyn till omständigheterna. EES-staten måste emellertid ha klart definierat sin ståndpunkt vad gäller organisationens verksamheter och måste, då den anser verksamheterna utgöra ett hot mot den allmänna ordningen och/eller den allmänna säkerheten, ha vidtagit administrativa åtgärder för att motverka dylika verksamheter.

4. För att åberopa ett hot mot allmän ordning och/eller allmän säkerhet på grundval av artikel 27.1 i direktivet är det inte tillräckligt att en EES-stat förklarat det straffbart att i maskopi med andra begå handlingar, vilka utgör en del av en brottsorganisations verksamhet.

5. De nationella administrativa myndigheterna ska säkerställa att tillräckliga bevis finns för att i enlighet med artikel 27.2 i direktivet dra slutsatsen att den berörda personen sannolikt skulle agera på ett sätt som utgör ett verkligt, faktiskt och tillräckligt allvarligt hot mot ett grundläggande samhällsintresse. Det ankommer på den nationella domstolen att, i överensstämmelse med principerna om icke-diskriminering och effektivitet, avgöra om så är fallet.